

Amerikaanse bedrijfsleven'. *Vanity Fair* doopte haar 'de meest bekende en minst geliefde aandeelhouder-activist in het land'. Davis diende van 1959 tot 2012 elk jaar rond de twintig voorstellen met een focus op topbeloningen, slecht bestuur en sociale misstanden in bij allerlei bedrijven. Alhoewel ze maar met één op de honderd voorstellen succes oogste, kreeg deze zelfbenoemde hoedster van aandeelhoudersrechten wel landelijke bekendheid. "Met haar flamboyante gedrag was ze een aparte verschijning", zegt James Copland, directeur van het Manhattan Institute dat zich specialiseert in corporate governance. "Ze heeft ook wel grote successen weten te behalen, één of twee." Bristol-Myers hoort daar zeker bij. Bij dit farmacieconcern wist ze in 2003 een jaarlijkse stemming over het functioneren van de afzonderlijke boardleden voor elkaar te krijgen.

STRUCTUREN BREKEN

Davis deed jaar op jaar energieke pogingen om het *old boys network* te doorbreken. Haar speerpunt daarbij was de invoering van een maximum aantal termijnen voor het lidmaatschap van de board. *Board members* zijn min of meer vergelijkbaar met commissarissen in Nederland, al zijn ze veel nauwer verbonden (en bevriend) met bestuurders. In de VS zijn het meestal andere board members die nieuwe leden uit hun netwerk selecteren, vaak blanke mannen op leeftijd. In veel boards kan een commissaris zich opnieuw kandidaat stellen met slechts één aandeel in de vennootschap.

Copland zegt dat hij de vrouw tot zijn spijt nooit heeft ontmoet. Davis ging twee jaar geleden 'met pensioen'. Dat was tot genoegen van veel bestuurders, die haar noodgedwongen hadden leren kennen. Maar ook veel aandeelhou-

ders vonden de Nederlandse immigrant vooral irritant omdat ze continu en luidekrachtig voor haar beurt sprak. De koppige vrouw kwam in 2007 en 2011 in confrontatie met Jan Michiel Hessels die haar als voorzitter van de board van de New Stock Exchange het woord meermaals ontnam ondanks haar charmeoffensief. "We zijn allebei van Nederlandse oorsprong", probeerde ze nog in 2011 toen ze al in de tachtig was. Hessels: "We zijn allebei koppige mensen. Ik kap u nu af."

MACHTIGE STEUN

Davis behoort tot een klein groepje activisten dat Amerikaanse aandeelhoudersvergaderingen fanatiek afloopt en het bestuur bestookt met voorstellen, van groot tot klein maar vrijwel altijd met een principiële grondslag. Ze worden *corporate gadflies* genoemd. In goed Nederlands: bedrijfshorzels. Samen zijn ze goed voor een derde tot soms tweederde van alle aandeelhou-

James Copland, directeur van het Manhattan Institute dat zich specialiseert in corporate governance.

Scott Stringer, beheert namens het pensioenfonds van de stad New York \$160 miljard aan vermogen.

dersvoorstellen die jaarlijks worden ingediend.

Dat zou op korte termijn wel eens kunnen veranderen nu grote beleggers zich meer lijken te gaan roeren. Aandeelhoudersactivisme is een van de grote thema's op de beurzen sinds de crisis vijf jaar geleden. Bestuurders worden op de vingers gekeken door machtige aandeelhouders met namen die angst inboezemen: Carl Icahn, Dan Loeb and Bill Ackman. Deze rijke beleggers zetten besturen onder continue druk om de aandeelhouderswaarde te vergroten. Veel kwesties komen al op de agenda in de bestuurskamers als het tot een stemming op de aandeelhoudersvergadering dreigt te komen.

Grote pensioenfondsen sluiten zich soms aan bij deze activisten of kiezen een eigen weg via de aandeelhoudersresolutie om hun wens kenbaar te maken. Ook Nederlandse pensioenbeleggers als PGGM en APG stellen zich steeds actiever op tijdens aandeelhoudersvergaderingen van Amerikaanse bedrijven. Eén groot Amerikaans pensioenfonds in het bijzonder is uit een diepe winterslaap ontwaakt. "Hét grote verhaal van het laatste jaar", zegt Copland, "is de actieve opstelling van Scott Stringer. Hij is zeer

HET GROEPJE BEDRIJFSHORZELS IS GOED VOOR EEN DERDE TOT SOMS TWEEDERDE VAN ALLE AANDEEL- HOUDERSVOOR- STELLEN DIE JAARLIJKS WORDEN INGEDIEND

succesvol geweest met het mobiliseren van aandeelhouders en heeft bij veel voorstellen een meerderheid weten te verwerven." Stringer beheert namens het pensioenfonds van de stad New York 160 miljard dollar aan vermogen en is bezig met een grote campagne om zelf kandidaten te mogen aandragen voor de *board of directors*. Dat kunnen aandeelhouders in de Verenigde Staten nog niet (in Nederland en veel andere westerse landen wel).

Stringer meent dat aandeelhouders meer hebben aan breed samengestelde boards die verantwoording afleggen over het ge-

20

Davis diende van 1959 tot 2012 elk jaar rond de twintig voorstellen met een focus op topbeloningen, slecht bestuur en sociale misstanden in bij allerlei bedrijven